

Foto: #medjugorje7.com

ZA MJESEC OŽUJAK 2024.
U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA I DNEVNIK SV. FAUSTINE O 90. OBLJETNICI NASTANKA

Posljednja slamka spasa

Želim da se štuje moje milosrđe. Dajem čovječanstvu posljednju slamku spasa – utočište u mom milosrđu i moje se srce raduje zbog te svetkovine. (Dn 998)

Ove Isusove riječi sveta je s. Faustina čula 28. veljače 1937. godine dok je boravila na liječenju u bolnici na Prądniku u Krakovu. Bilo je to još jedno u nizu ukazanje koje se ticalo ustanovljenja svetkovine Božjega milosrđa za cijelu Crkvu i u kojem je Isus naglasio koliko je to važno.

Prvi puta Isus joj je govorio o potrebi ustanovljenja ove svetkovine u samostanu Družbe sestara naše Gospe od Milosrđa u Płocku u zadnjem tjednu veljače godine 1931., i to odmah nakon objave slike Božjega milosrđa. Kada je s. Faustina povjerila svom ispovjedniku što Isus od nje traži: „da naslikam Njegovu sliku“, tada je od svećenika čula sljedeći odgovor: „Naslikaj sliku Božju u svojoj duši.“ (Dn 49) No, dok je izlazila iz ispovjedaonice, Isus joj je progovorio rekavši: ***Moja slika jest u tvojoj duši. Ja želim da bude svetkovina Milosrđa. Želim da ta slika koju ćeš naslikati kistom bude svečano posvećena u prvu nedjelju po Uskrsu. Ta nedjelje treba biti svetkovina Milosrđa. (Dn 49)***

To je prvi spomen i prve okolnosti vezane uz nastanak svetkovine Milosrđa.

U sljedećim je objavama – u Varšavi, Vilniusu i Krakovu – Isus postupno objašnjavao kako treba slaviti ovu svetkovinu i na koji se način treba pripremati za nju. Dao je i obećanja

koje je povezoao sa štovanjem Božjega milosrđa na dan svetkovine Milosrđa. Priprema za svetkovinu sastoji se u molitvi Krunice Božjega milosrđa tijekom devet dana (devetnica) u čast Božjeg milosrđa koja započinje na Veliki Petak.

„Rekao mi je Gospodin da ovu krunicu molim devet dana prije svetkovine Milosrđa. Treba početi na Veliki Petak: **Po toj ću devetnici darivati dušama velike milosti.**“ (Dn 796)

U svom *Dnevniku* s. Faustina zapisala je još jednu devetnicu u čast Božjega milosrđa, a koju je po Isusovu nalogu sama molila pred svetkovinu Milosrđa dovodeći Mu svakoga dana drugu skupinu duša. I mi možemo moliti tu devetnicu, ali obećanja povezana s njom ticala su se jedino s. Faustine.

Pripremajući se za svetkovinu Milosrđa, prije svega treba se pobrinuti za čistoću duše, odreći se svake navezanosti na grijeh te samu svetkovinu proslaviti u duhu potpunog pouzdanja u Boga, vršenjem Njegove svete volje i čineći dobro bližnjima.

Svećenici su toga dana na poseban način pozvani naviještati milosrdnu Božju ljubav kako bi kod vjernika probudili ufanje spram Gospodina jer ufanje je posebna posuda za zahvaćanje milosti.

S proslavom ove svetkovine, konkretnije, sa svetom Pričesti na taj dan, povezano je najveće obećanje, ono „*potpunog oprosta grijeha i kazni*“, dakle sa zadobivanjem one iste milosti kakvu primamo na sv. Krštenju. Naravno, uz ispunjavanje ovih uvjeta: valjana ispovijed, sveta Pričest, pouzdanje u Boga i u Njegovo milosrđe te djela milosrđa prema bližnjemu.

Da, prva nedjelja po Uskrsu jest svetkovina Milosrđa, ali treba biti i djelo. Tražim štovanje mogega milosrđa svečanom proslavom ove svetkovine i štovanjem ove slike.
(Dn 742)

Isus Svoju dobrotu nije ograničio samo na jedno obećanje, već je rekao da su toga dana otvorene sve brane Njegova milosrđa kroz koje teku nebeske milosti i zemaljska dobročinstva. Možemo za njih moliti i izmoliti ih – naravno, ako je to u skladu s Božjom voljom, što znači ako je to na korist čovjeku u perspektivi Vječnosti – za sebe i za druge. A duše koje toga dana doživljavaju obraćenje, mogu u potpunosti koristiti i zahvaćati milosti iz izvora Milosrđa.

Put prema proslavi prve svetkovine Božjega milosrđa bio je dug i težak. Zbog ove svetkovine održavale su se diskusije i teološke rasprave gdje su jedni bili protiv, a drugi za – da se u liturgijski kalendar Katoličke Crkve unese ova svetkovina. Da se to dogodi najviše se zalagala sama sv. Faustina koja je najprije sama slavila svetkovinu Božjega milosrđa, o čemu nam je ostavila pisani trag u svom *Dnevniku*.

Odlučna je bila toliko da je zbog te stvari nakanila putovati u Rim da osobno predstavi cijelu stvar Svetom Ocu. No, savjeti njezina duhovnika vlč. Mihaela Sopočka odgodili su odlazak. U jednom od mnogih pisama s. Faustini napisao je sljedeće: „Svetkovina Božjega milosrđa, koju traži Isus preko Vas, bit će ustanovljena bez obzira na to odete li ili ne u

Rim. Ne treba se žuriti i možda tako naštetiti već postignutomu. Potrebno je pripremati sve što treba. Poučavati vjernike i utjecati na mnoge da zajedno traže ustanovljenje svetkovine. Prvo treba moliti kardinale, biskupe, i druge, da i oni traže da se takva svetkovina ustanovi. Vjerujem da je ustanovljenje svetkovine samo pitanje vremena.“ (Pismo 50)

A kako je pisao, tako je i sam činio. Već 1936. godine dao je tiskati knjižicu „Milosrđe Božje“. Nakon toga je objavio par članaka i brošurica u kojima je objašnjavao potrebu uvođenja ove svetkovine, potkrepljujući svoje tekstove teološkim i dušobrižničkim argumentima. U djelu „Ideja Milosrđa Božjega u liturgiji...“, isticao je da sve liturgijske knjige upućuju na Božje milosrđe: dakle, sama ideja nije nova, ali je malo poznata vjernicima. Uvođenje ove svetkovine u liturgiju omogućilo bi bolje upoznati Božju bit i prakticiranje milosrđa u svijetu koje je itekako u ovo vrijeme potrebno svakome od nas.

Vlč. Mihael Sopoćko nije samo pisao o potrebi uvođenja svetkovine Božjega milosrđa, nego je i poduzimao razne akcije da se Isusova želja ispuni. Za vrijeme Mariološkog kongresa u Vilniusu (od 1. do 3. srpnja 1937. godine), predložio je da se u Vatikan pošalje pismo s molbom za ustanovljene svetkovine Božjega milosrđa. Prijedlog je bio prihvaćen, ali se s odlukom da se pismo pošalje u Rim nije složio nadbiskup Romuald Jabłrzykowski koji je tvrdio sa se to kosi s odredbom Apostolske Stolice u svezi uvođenja novih pobožnosti. Koristeći milost nazočnosti nadbiskupa Filippa Cortesija u Vilniusu, vlč. Sopoćko mu je predstavio stvar svetkovine Božjega milosrđa. „Razgovarao sam s Nuncijem u svezi sa svetkovinom Božjega milosrđa – pisao je s. Faustini kasnije u svome pismu – i on mi je obećao da će se upoznati s tematikom i da će me pozvati na jedan dulji razgovor u vezi s tim. Ne znam još, bih li mu govorio odakle mi takva ideja. Molim te da se pomoliš za svjetlo Božje meni i Nunciju koji može itekako mnogo dobrog učiniti u vezi s tom stvari.“

Sopoćko se trudio oko uvođenja ove svetkovine i nakon smrti s. Faustine, premda se naizgled činilo da je sav njegov trud uzaludan.

Protivnici uvođenja svetkovine pozivali su se na liturgijske argumente koji ne dopuštaju uvođenja nikakvih novih blagdana u nedjelje kroz Vazmeno vrijeme; pozivali su se i na Tradiciju Crkve koja ne poznaje ni jedan blagdan sličnog sadržaja. Neki su od njih ukazivali na potencijalnu opasnost govoreći kako su štovatelji nerazboriti pa su ih uspoređivali sa sektom.

Zagovornici pak uvođenja ove svetkovine obarali su protivničke argumente. Pozivali su se na dogmatske istine tvrdeći da štujući bilo koje Božje svojstvo, štujemo Njega samoga, i da liturgijski kalendar ustanovljen od strane Kongregacije za bogoštovlje i disciplinu sakramenata nije dogma i zato ga Crkva može promijeniti ili dokinuti te da jedna nedjelja u Vazmeno vrijeme itekako može biti nedjelja Božjega milosrđa.

Naravno da pripreme za Uskrs ne trebaju naglašavati svetkovinu Božjega milosrđa, već prvenstveno Sveto Trodnevlje kao i osminu nakon Uskrsa.

Posebno se naglašavala pastoralna korist ove svetkovine, zatim vrijednost otajstva Milosrđa te milosti koje vjernici mogu tih dana primiti, naročito milosti koje dijeli Crkva u Kristovo Ime.

Prvo javno slavljenje svetkovine Božjega milosrđa u Krakovskoj metropoliji uveo je kardinal mons. Franciszek Macharski. Za njim su krenule druge biskupije. Godine 1995. Sveta Stolica je dopustila slavljenje svetkovine Božjega milosrđa u svim poljskim biskupijama.

A 30. travnja 2000. godine, za proglašenja s. Faustine svetom, Papa Ivan Pavao II. obvezao je cijelu Crkvu da u **prvu nedjelju po Uskrsu**, tj. 2. vazmenu nedjelju slavi svetkovinu Božjega milosrđa.

Isus je rekao da čovječanstvu daje **posljednju slamku spasa**, a to je pobožnost u čast Njegova milosrđa. Ovo nije slamka spasa samo za pojedince, već za čitav svijet – jer je sam Isus rekao: **Čovječanstvo neće naći mira, dok se s pouzdanjem ne obrati mome milosrđu.** (Dn 300)

s. Elżbieta Siepak, ZMBM
Orędzie miłosierdzia, br. 118, 2021., str. 4-5

Preveo s poljskog p. Andrzej Wośko, SCJ
koordinatorka Koordinacije ŠBM

Lektura: Marija Vuković